

ва нея само ископа ложето ѝ ѝ покры дното съ
пясокъ, и посади по крайца-та ароматны растѣ-
нія. Гледа чрезъ вада-та въ голы-те си руцѣ
огледваеми совозрастны-те ней и брату ѝ фи-
ницы, на кои-то благоцвѣтущи-те вѣтви и мла-
ди зерна сплитахася горѣ. Мысли си презъ нощъ-
та, самота-та, и огнь подсердечный я подгорява.
Бѣга той часъ полна отъ страхъ ради оныя
бѣдственны сѣйки и по свѣтлявы отъ въ горя-
щій поясъ воды. Тича камъ майка си за да по-
проси помощь срещу болестъ-та. Многожды, же-
лающа да ѝ прикаже болкы-те си, стисна руцѣ-
те ѝ въ своите; многожды бѣ близо да произне-
се имя-то Павелово; но подвигъ сердечный
направеше языка ѝ нѣмъ, и само, като си у-
спокои глава-та до майчината си нѣдра, обли-
го со слезы.

Госпожа Латуръ разумѣваше добрѣ причи-
на-та на дещерина-та болестъ, не смѣеше оба-
че нито она да ѝ проговори за това: и дащи
“ моя, казуваше ѝ молися Богу, кой-то, споредъ
“ воля-та си, дарува здравіе и животь. Опыту-
“ ва тя днесъ, за да ти награди утрѣ. Разсуде
“ че сме въ тойзи свѣтъ само да дѣйствуваме
“ въ добродѣтель-та.”